

TESSA AFSHAR

DE DIEF
VAN KORINTE

ROMAN

In het bruisende, maar ook gevaarlijke Korinte van de eerste eeuw sluit de dochter van een beruchte dief een onverwachte vriendschap met de apostel Paulus.

Eerder verschenen van Tessa Afshar:

Engelenbrood

Land van stilte

Aan zijn voeten

Achter de muren van Jericho

Schrijfster in Jeruzalem

Schrijfster aan het Perzische Hof

TESSA AFSHAR

DE DIEF
VAN KORINTE

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Spaansenmedia
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 435 3049 1
ISBN 978 90 435 3050 7 (ebook)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelcitaten in deze editie zijn afkomstig uit de Nieuwe Bijbelvertaling, 2004.

Originally published in English in the U.S.A. under the title: *Thief of Corinth*, by Tessa Afshar

Copyright © 2018 by Tessa Afshar

Dutch edition © 2018 by KokBoekencentrum Uitgevers, a division of VBK Media with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels in de Verenigde Staten onder de titel: *Thief of Corinth*, door Tessa Afshar

Copyright © 2018, Tessa Afshar

Nederlandse editie © 2018, Kok Boekencentrum Uitgevers, een onderdeel van VBK Media, met toestemming van Tyndale House Publishers, Inc. Alle rechten voorbehouden.

*Voor de Hakims,
mijn tweede familie in geloof, vriendschap en liefde:
Faegh, Noureen, Ramin, Linda, Christian en Alexandra.
En in liefdevolle herinnering aan onze dierbare Farshid en
Alana.*

En voor John, die in me gelooft en de prijs betaalt.

Proloog

Je hebt me een keer gevraagd hoe een vrouw als ik een dief kon worden. Hoe kon ik, die alles had – de liefde van een vader, een luxe huis – en die een gevierd atlete was, overgaan tot wetteloosheid en misdaad?

Als ik in een geestige bui was, zou ik het wijten aan slapeloosheid. Die noodlottige nacht, toen ik mijn bed uitging op zoek naar een warme tinctuur van valeriaanwortel om te kunnen slapen en in plaats daarvan mijn vader door de zijdeur de donkere steeg in zag sluipen.

Hij was een man van geheimen, mijn vader, en die nacht besloot ik het mysterie om hem heen te ontdekken. Een mysterie dat zo zwaar was dat het huwelijk van mijn ouders verpletterd was onder het gewicht ervan.

Op de binnenplaats greep ik een oude mantel, plooid de dikke stof zo goed en zo kwaad als het ging om me heen en volgde hem door een wirwar van straten en steegjes, waardoor ik al gauw mijn oriëntatie verloor. De maan hield zich die nacht schuil achter een wolkendek, zodat ik hem onopgemerkt kon volgen.

Eindelijk bleef vader stilstaan. De wolken dreven uit elkaar en er was nu genoeg licht om de gebouwen om me heen te onderscheiden. We waren aangekomen bij een villa in een rijke buurt.

Overdag lieten wij, Korintiërs, onze deuren open als teken van gastvrijheid. 's Nachts deden we ze dicht en op de klink, zowel omwille van de veiligheid als om aan te geven dat de tijd voor bezoek voorbij was en de bewoners naar bed waren. Zoals je zou verwachten, was de deur van deze villa allang vergrendeld.

Ik hurkte neer achter een struik, benieuwd wat vaders bedoeling was. Het gezin wakker maken met geklop? Hij prutste wat aan zijn riem en bedekte vervolgens zijn gezicht met een masker.

Mijn mond viel open. Haalde hij een grap uit met de eigenaar van het huis? Had hij een geheim afspraakje met een dame? Hij was ongetrouwd en nog knap voor zijn leeftijd. Ik had nooit over zijn privéleven nagedacht en voelde weezin bij de gedachte aan hem met een vrouw. Misschien was dit een goed moment om me haastig terug te trekken. Maar ik was als aan de grond genageld.

Mijn vader naderde de zuidelijke muur van de villa en krom behendig in een wilgenboom die vlak bij de muur stond. Ik moest hem wel bewonderen toen ik zag hoe soepel hij van de boom naar de muur sprong. Handig greep hij de takken van een andere boom, in de tuin, en slingerde zich in het gebladerte. Toen verloor ik hem uit het zicht.

Ik bleef zitten en dacht na over wat ik had gezien. Vaders steelse bewegingen midden in de nacht. Het masker. Het heimelijke binnendringen van de villa. Het antwoord keek me recht in het gezicht. Maar ik weigerde het te geloven.

Tijdens het wachten vond ik het moeilijk te schatten

hoe laat het was. Hoe lang was het geleden dat hij over de muur was geklauterd? Een uur? Minder? Er was geen alarm geslagen... nog niet. Ik begon te piekeren. Wat deed hij daarbinnen? Stel dat iemand hem betrapte? Ik verliet mijn schuilplaats en sloop naar de villa, terwijl ik vlug de omgeving in me opnam. Het huis leek verlaten. Ik schortte mijn tunica en mantel op, klom in dezelfde wilg als waar mijn vader in was geklommen en nestelde me in de takken. Nog steeds kon ik niets onderscheiden.

Ik legde mijn voorhoofd tegen een dikke tak. Wat moest ik doen? Wachten? Naar hem op zoek gaan?

Toen hoorde ik een geluid. Rennende voeten door de struiken. Meer dan één paar voeten.

Een man schreeuwde: 'Halt! Jij daar! Stilstaan!'

Ik verloor mijn grip op de tak. Ik dacht dat een bewaker me had gezien en maakte aanstalten om de straat weer in te rennen. Wat ik toen zag, deed het bloed in mijn aderen stollen.

Vader kwam op me af rennen met op zijn hielen een grote man, die een getrokken zwaard in zijn hand had. De man met het wapen haalde mijn vader snel in. Ik schatte mijn vaders afstand tot de muur, de tijd die hij nodig had om aan de ene kant in de boom te klimmen en weer naar beneden aan de andere kant. Dat haalde hij nooit op tijd. Hij stond op het punt gepakt te worden. En gedood, terwijl ik hulpeloos toekeek vanaf mijn plekje in de takken.

Nou ja. De rest van het verhaal ken je.

Ik veronderstel dat ik mijn vader ervan zou kunnen berichten dat hij me die nacht op het slechte pad heeft gebracht, dat hij me het voorbeeld heeft gegeven dat mijn beste bedoelingen verwoestte, want als hij niet geprobeerd had dat huis te beroven, was ik zelf nooit tot stelen overgegaan.

Maar de keuzes die ons op de verkeerde weg brengen, hebben vaak hun begin in ingewikkeldere oorzaken.

Zoals de talloze genadeloze woorden die gezegd zijn door mijn grootvader toen ik bij hem in huis woonde, scherpe en wrede woorden... Of talloze zinnen die nooit gezegd zijn door mijn moeder, zachte en koesterende gezichtsuitdrukkingen die mijn gewonde ziel hadden kunnen genezen. Ik kan het wijten aan de jaren in Athene, toen ik onzichtbaar werd voor mijn familie, een meisje in een wereld die was bestemd voor mannen.

Maar de uiteindelijke schuld ligt bij mij, zoals jij en ik weten, lieve Paulus.

Ik was het die mijn keuzes maakte. Ik had de wonden uit mijn kindertijd kunnen laten genezen. Maar in plaats daarvan werden ze mijn excuus om te doen wat ik wilde.

Tot jij me leerde liefhebben.

Ik schrijf je deze brief terwijl ik zit te wachten bij een lijkverbranding en word overvallen door herinneringen. Het vuur laait hoog op en verbrandt de botten van iemand die ik niet heb liefgehad. De geur van de as vult mijn neusgaten en ik denk aan jouw woorden: 'De liefde zal nooit vergaan.' En zelfs in de schaduw van deze vuurzee die zijn menselijke last zo hongerig verslindt, word ik getroost door de wetenschap dat er een liefde is die ons nooit zal begeven. Een liefde die de vele gaten die ik heb nagelaten zal dichten.

Deel 1

De ontdekking

En wanneer zo iemand gevraagd wordt: 'Hoe kom je dan aan die striemen op je rug?' dan zal hij antwoorden: 'Die heb ik opgelopen in het huis van mijn meesters.'

Zacharia 13:6

De eerste keer dat ik door een raam klom en heimelijk door een huis sloop, stond de maan hoog aan de lucht en was ik weggelopen van thuis. ‘Thuis’ is misschien overdreven. Anders dan mijn broer Dionysius heb ik de villa van mijn grootvader in Athene nooit als een thuis gezien. Want acht ellendige jaren lang was dat kaarsrechte bastion van Griekse traditie mijn gevangenis geweest, een val waaruit ik niet kon ontsnappen, een gekkenhuis waar het brein van de bewoners verziekt was door te veel filosofie en antieke principes. Maar thuis is het voor mij nooit geweest.

Thuis was mijn vaders villa in Korinte.

Op die maanlichte avond was ik vastbesloten om daarheen te gaan, welke hindernissen ik ook zou tegenkomen. Een meisje van zestien, dat in het holst van de nacht uit het raam op de eerste verdieping klom, met niet genoeg verstand om ook maar één enkele angst te koesteren. Voor mij lag Korinte en mijn vader en de vrijheid. Zoals altijd wachtte me trouw, zwijgend en zonder klagen Theodotus, mijn pleegbroer. Hoe onbezonnen en gevaarlijk mijn snode plannen ook waren, Theo week nooit van mijn zijde.

Hij stond op de binnenplaats op de uitkijk toen ik langs de glibberige balustrade voor mijn kamer mijn weg naar beneden zocht. Mijn voeten bungelden even in het niets van schaduwen en lucht. Ik gleed vinger voor vinger opzij, tot mijn voeten de takken van de laurierboom vonden, en zonder op de schrammen op mijn huid te letten liet ik los en nam een sprong in de geurige bladeren. Ik was vaak in de gladde takken geklommen, ongewoon hoog voor een laurier. Maar dat was op klaarlichte dag en van onderaf naar boven. Nu sprong ik vanaf de bovenkant in de boom, in de hoop dat hij me opving of dat ik me ergens aan vast kon klampen voordat ik op de grond zou neerkomen en mijn botten zou verbrijzelen op mijn grootvaders antieke tegelvloer.

Mijn vingers leken gemaakt voor deze hachelijke capriolen en alsof ze een eigen instinct hadden, vonden ze een stevige tak en klampten zich eraan vast om de vaart van mijn val te breken. Op de tast klom ik vlug naar beneden. Mijn moeder zou ontzet hebben toegekeken. Die gedachte maakte me aan het lachen.

‘Je had je nek wel kunnen breken,’ fluisterde Theo met op elkaar geklemde kaken. Hij was van mijn leeftijd, maar leek wel tien jaar ouder. Ik ontstak makkelijk in woede, hij bleef onwrikbaar als steen, mijn vaste rots te midden van de grillige spelingen van het lot.

De spieren in mijn schouders ontspanden toen ik hem zag en ik grinnikte. ‘Maar dat is niet gebeurd.’ Ik pakte de bundel die hij voor me had ingepakt. ‘Het hek?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Agis was vastbesloten om vanavond nuchter te blijven.’ We keken beiden naar de gestalte van de slaaf, in elkaar gedoken op zijn strozak bij de voordeur. Zijn luide gesnurk wedijverde met het geluid van de cicaden.

‘Ik vrees dat je in de toekomst vaker zult moeten klimmen als je echt van plan bent om naar Korinte te gaan,’ zei Theo zachtjes. Hij deed een stap naar me toe zodat ik vaag de omtrek van zijn lange gezicht kon zien. ‘Niets zal hetzelfde blijven als je dit doet, Ariadne. Ongeacht of je plan mislukt of slaagt. Het is niet te laat om van gedachten te veranderen.’

Als reactie draaide ik me om en liep naar de hoge muur die het huis omringde als een onverzettelijke schildwacht. Grootvader had het me onmogelijk gemaakt om te blijven. Ik had lang geleden al uit dit huis moeten ontsnappen.

Ik bestudeerde de angstaanjagende hoogte van de muur en besepte dat ik ondersteuning nodig had om eroverheen te klimmen. Bij de fontein in het midden van de binnenplaats hadden de slaven een massief stenen vijzel laten staan, die tot mijn middel kwam. Die kon dienen als opstapje. De vijzel bleek zwaarder dan we verwachtten. Omdat slepen te veel kabaal zou maken, moesten we hem helemaal van de grond tillen. Mijn armspieren trilden van inspanning. Halverwege verloor ik mijn greep op de glibberige steen. Met een luide klap viel hij op de marmeren vloer.

Agis bewoog en ging rechtop zitten. Theo en ik lieten ons op de grond vallen, verstopt in de schaduw van de vijzel.

‘Wie is daar?’ mompelde Agis.

Hij stond op van zijn strozak en keek rond, toen zette hij een paar stappen in onze richting. Zijn voet stond een handbreedte van mijn schouder. Nog één stap en hij zou me ontdekken. Het bloed bonsde in mijn oren. Mijn longen waren verlamd en ik vergat adem te halen.

Dit was mijn enige kans om te ontsnappen. Als Agis alarm sloeg en ik werd opgepakt, dan zou mijn grootvader

erop toezien dat ik onder bewaking opgesloten bleef in de vrouwenverblijven tot ik zwichtte voor zijn eisen. Hij had het perfecte wapen tegen mij in handen. Mocht ik weigeren met die gek, die Draco, te trouwen, dan zou mijn grootvader Theo kwaad doen. Ik wist dat het geen loos dreigement was. Grootvader had een briljante geest, scherp als een mes, en een hart dat daarmee overeenkwam. Een onschuldige kwellen om zijn zin te krijgen zou zijn geweten niet in het minst bezwaren. Hij zou Theo aftuigen en mij van elke zweepslag de schuld geven omdat ik geweigerd had zijn bevel te gehoorzamen.

Het lot stuurde me een onwaarschijnlijke redder. Herodotus de kat schoot me te hulp. Het was een wilde kat, maar hij hing op grootvaders terrein rond omdat Theo en ik hem in het geheim geadopteerd hadden en het arme beest voerden wanneer we konden. Mijn moeder had deze daad van barmhartigheid verboden, maar aangezien de kat muizen en ander ongedierte verslond, knepen de slaven een oogje dicht voor onze ongehoorzaamheid.

Precies op het moment dat Agis een nieuwe stap zou zetten die tot mijn ontdekking zou leiden, rende Herodotus voor zijn voeten langs.

‘Agh!’ riep hij uit en deinsde achteruit. ‘Stom beest! De volgende keer dat je me wakker maakt, trek ik je ingewanden uit je lijf en voer ik je aan de kraaien.’ Mopperend ging de slaaf terug naar zijn strozak.

Theo en ik bleven roerloos en stil tot hij de vredige nacht weer verscheurde met zijn gesnurk.

Dit keer droegen we onze last met meer zorg en het lukte ons hem zonder verdere ongelukken bij de muur te zetten.

Ik gooide mijn bundel over de muur en stapte op het midden van de vijzel. Toen liet ik mijn voeten balanceren

op de rand van de kom. We hielden onze adem in toen het steen kermde en wiebelde. Tot mijn opluchting snurkte Agis door.

Ik schramde mijn hand aan het steen op de bovenkant van de muur toen ik me optrok. Ik werkte me omhoog, mijn armen brandden, ik verrekte mijn rug en uiteindelijk vonden mijn tenen houvast in de ruwe, oude steen. Nog één krachtsinspanning en ik zat op de muur.

Vervolgens klom Theo op de vizel, zijn in leer gestoken voeten landden zacht op het steen. Ik leunde over de muur en stak hem mijn hand toe. Zonder aarzelen greep hij mijn pols vast en liet zich helpen tot ook hij schrijlings op de muur zat. Grinnikend keken we elkaar aan, genietend van de kleine overwinning, totdat we naar de straat keken.

‘Te ver om te springen,’ merkte hij op.

Op straat stond naast de hoofdingang van het huis een logge pilaar met een bevallig beeld van Athene, grootvaders verwijzing naar zijn geliefde stad en haar goddelijke beschermvrouw. Aan de voet van het marmeren beeld hadden de slaven een kleine lamp neergezet, die de hele nacht brandde. Ik kroop over de smalle, ongelijke stenen omheining vier meter boven de grond tot ik recht boven de pilaar zat.

Toen ik me langs de buitenmuur naar beneden liet zakken, paste ik op om Athene niet om te gooien, voor een deel omdat Agis wakker zou worden van het lawaai en voor een deel omdat ik bang was voor de toorn van de godin. Dionysius geloofde niet meer in de goden, niet als echte wezens die zich bemoeiden met het lot van sterfelijke mensen. Hij zei dat het slechts symbolen waren, nuttig om ons te leren hoe we een waardig leven moesten leiden. Ik wist het niet zo goed.

‘De liefde is geduldig en vol goedheid. De liefde zal nooit vergaan.’

Na jarenlang bij haar moeder en tirannieke grootvader in Athene te hebben gewoond, vlucht de zestienjarige Ariadne naar haar vader in Korinte. Daar doet ze een schokkende ontdekking: haar vader is een beruchte dief die steelt van de rijke en corrupte inwoners van de stad.

Zal ze hem verraden of zal ze hem gaan helpen? Ze kiest voor het laatste en zet daarmee alles op het spel – haar goede naam, haar vrijheid en de liefde van de man van wie ze houdt. Maar dan wordt hun geheim ontdekt en hangt haar leven aan een zijden draadje. Durft ze te vertrouwen op haar nieuwe vriendschap met de joodse rabbijn Paulus, wiens radicale boodschap vraagtekens zet bij alles waar ze tot nu toe voor heeft gevochten?

TESSA AFSHAR groeide als moslima op in Iran. Ze ging naar een kostschool in Engeland en verhuisde daarna naar de Verenigde Staten, waar ze zich bekeerde tot het christendom. Alles wat ze sindsdien heeft ontdekt over God en Zijn liefde, geeft ze via haar romans door aan anderen.

ISBN 978 90 435 3049 1 NUR 302

9 789043 530491

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL